

[Udenrigsministeren]

vore østlige naboer vil fremskynde omstillingen fra løntung fremstillingsvirksomhed til videnstung produktion og service.

Endelig skal man ikke være blind for, at vore østlige naboer først og fremmest søger sikkerhed. Det illustreres bl.a. af de ni konsultationslandes modtagelse af tilbudet på ministermødet for godt en uge siden om en tættere tilknytning til WEU.

Udvidelsen mod Øst vil ikke være omkostningsfri, men det ændrer ikke en tøddel ved konklusionen. Næste runde af udvidelser vil ligesom den første være i overordnet dansk interesse.

EU's udvikling i disse år har karakter af en tilpasning til det Europa, som opstod i kølvandet på den kolde krig, en proces, vi allerede har taget hul på, men den er langtfra ført til ende. Med udsigten til snarlig optagelse af indtil fire EFTA-lande er et vigtigt mål nået. Vi afventer nu de demokratiske afgørelser i ansøgerlandene. Når de er truffet, står vi over for nye store opgaver. Den næste udfordring er regeringskonferencen i 1996. Derpå rettes kræfterne mod næste runde af udvidelser. Målet er klart nok stillet op: Europas heling på tværs af de gamle skel. Udvidelsen med alt, hvad dertil hører, vil derfor også i de kommende år stå centralt på den danske EU-dagsorden.

*Forhandling***Ivar Nørgaard (S):**

Jeg vil gerne takke de to ministre for en grundig og konstruktiv besvarelse af forespørgslen.

I Socialdemokratiet håber vi meget, at befolkningerne i alle ansøgerlandene beslutter sig for et ja. I de nordiske lande har vi en fælles politisk kultur. Politikerne er tættere på befolkningen end i de fleste andre lande, og det er ikke noget tilfælde, at alle fire lande afgør deres tilhørsforhold til EU ved folkeafstemning. De nordiske lande har en tradition for større åbenhed og folkelig deltagelse i de politiske beslutninger og i den offentlige administration. Den skandinaviske velfærdsmodel har ført til mindre afstand mellem rige og fattige end i så godt som alle andre lande i verden.

For Socialdemokratiet er det magtpåliggende, at vi fastholder den sociale linje i vore egne lande og forsøger at påvirke de andre til at tilslutte sig velfærdsmodellen.

Den absolut mest påkrævede opgave er en massiv indsats til bekæmpelse af arbejdsløsheden.

Som statsministeren var inde på, er der langt større muligheder for at føre en fælles konkunkturpolitik, når man koordinerer den finanspolitiske indsats. Vi har i arbejderbevægelsen et slags motto, der hedder »Keynes plus«. Vi vil gerne genoplive Keynes, som gik ind for en politik i hver enkelt nationalstat, der skabte fuld beskæftigelse, men som nationalstaterne har opgivet, fordi man, når man førte en sådan politik, tabte valuta og fik betalingsunderskud til andre lande.

Hvis vi i fællesskab fører den samme ekspansive økonomiske politik i alle medlemslandene, kan man genoplive Keynes og få en konkunkturpolitik, som i alle tilfælde vil afskaffe en væsentlig del af den arbejdsløshed, der findes i de nuværende medlemslande.

Herudover må man, som statsministeren også var inde på, naturligvis gøre noget for at bekæmpe strukturarbejdsløsheden, og det gøres i meget høj grad ved hjælp af de midler, der er anført i hvidbogen, f.eks. større investeringer i infrastruktur, herunder trafik og kommunikation. Den bæredygtige produktion skal tage hensyn til de miljøstandarder, man har opnået i de nordiske lande og i Østrig.

De to ministre nævnte udvidelsen med øst- og centraleuropæiske lande. Jeg tror, vi vil komme ud for, at navnlig de sydlige medlemmer af EU vil insistere på, at Cypern og Malta enten kommer med i en tidligere bølge end de øst- og centraleuropæiske lande, altså som den næste bølge, eller at de i det mindste bliver optaget samtidig med de øst- og centraleuropæiske lande. Jeg har for få dage siden deltaget i en konference, hvor næsten alle medlemmerne af parlamenterne i landene syd for os lagde vægt på, at Middelhavslandene fik en noget stærkere placering, hvis og når de nordiske lande blev medlemmer.

Det er centralt, hvordan vi vil forberede den regeringskonference, som skal finde sted i 1996. Det er værd at bemærke, at man allerede nu har fastlagt en procedure, hvorefter de tre institutioner – Ministerrådet, Europa-Parlamentet og Kommissionen – skal udarbejde rapporter. Vi har indflydelse på den første af disse rapporter, nemlig den, som skal afgives af Ministerrådet. Derfor er det vigtigt, at vi i